

SÜMEG ÉS VIDÉKE

(SÜMEG-SZENT-GRÓT.)

TÁRSADALMI HETILAP.

A SÜMEGVIDÉKI GAZDAKÖR ÉS A SÜMEGI NÉPBANK HIVATALOS LAPJA.

Megjelenik minden vasárnap.

HIRDETÉSEK: 2 hasábos poltszr egyszeri hirdetésnél 9 kr., (többször) hirdetésnél 7 kr. — Hivatalos hirdetéseknek minden szö 2 kr. — Bélyegdíj 30 kr. Hirdetések és díjak HORVÁT GÁBOR nyomdájába küldendők.

Előfizetési árak:		Felelős szerkesztő:	A lap szellemi részét illető közleményeket a szerkesztőséghez kérjük.
Egész évre	4 frt.	ÉLES KÁROLY.	Előfizetési pénzek Darnay Kálmánhoz , a kiadó hivatal főnökéhez küldendők.
Fél évre	2 frt.	A kiadók nevében:	Kéziratokat nem küldünk vissza.
Negyed évre	1 frt.	Lukonich Gábor dr.	
Egyes szám ára 10 kr.		Bárdi György dr. Darnay Kálmán.	

Karácsony.

A szabadságok és szabadosságok századában utoljára áll meg a világ Megváltója születésének ünnepét, mely ugyanegy a szeretet ünnepével. Vele, ki születésével a századok elejét jelz, az ő nevével ajkán, az ő erényei után való törekvéssel szívünkben üljük meg ennek a karácsonynak ünnepét. Ki tudja, száz év múlva fognak-e ünnepelni, fognak-e még tudni ünnepelni utódaink? . . .

De félre kétség! Félre a jövő elől való rettegéssel. Mulhatnak évek és évszázadok, de nem fog elmúlni Jézus tisztelete, mert ő vezette a tévelygő emberiséget az igaz messyére. Ő tanított meg bennünket az élet magasabb céljának megismerésére: a szeretetre. Neki kellett jönni, hogy megértsük ezt, neki kellett meghalni, hogy kövessük ezt.

Bűnösök vagyunk mi, mindennapi emberek. Soha sem volt oly szilaj az élet, mint most és mi készséggel vetjük magunkat az áradatba. Sem kedvünk, sem erőnk, hogy küzdjünk ellene. Mert hisz a világ forradalmának kellene elkövetkeznie, hogy utját állja ennek az árnak. Erköleseinben megfogyatkozva, lelki erélyünkben meggyöngyülve, érkeink által zsarnoki rabigába hajtva élünk és dolgozunk a nap alatt, mely látta a Megváltó születését és halálát . . . S mégis,

mikor eljössz te, hagyományok hagyománya által megszentelt ünnep, gyönyörű karácsony: boldognak érezzük magunkat, jóknak, az Ur kegyébe érdemeseknek. Hibáink és gyöngeségeink tudata dacára át és áthat bennünket az a meggyőződés, hogy szívünk mélyén nem vagyunk mi olyan romlottak, mint ahogyan cselekszünk az élet kényszere alatt és hogy sorsunkat a magasabb hatalom kormányozza bölcsen és jó indulattal. Nem lehet ez másképpen, mert hiszen te megváltottál bennünket, Jézus . . .

. . . Hideg van, tél van. Ezer és ezer hajlékban inség és szomorúság tanyázik. A nyomor, mely egy idő az emberiséggel, aránytalanul növekedik az évek növekvő számával. De nagy az ő számuk, kiknek szomorú karácsonya van! S midőn magunkba szállunk és örvendezünk a világ megváltójának születése fölött, gondoljunk azokra, akik sötét indulatokkal eltelve járják a Golgotát, a nyomor széles országútját.

Gondoljunk a nyomorra, melynek óriási hivatása van a jövő század történetének megcsinálásában. Mert el fog jönni az idő, hogy a nyomor kivívja a maga jogait . . . De ne legyen most szó erről, hisz szent és tiszta ünnepet ülünk, melynek fényét az emberszeretet gyakorlásával emelhetjük. Adjunk a szegényeknek; a Megváltó is szegény vala.

. . . Üdvözölve légy ufolsó karácsonya

ennek a századnak, mely három századra való történetet rejt méhében. Vajha te volnál az első, melyet megnyugvással ülhet meg az emberiség. Holott új harcok, új küzködések előtt állunk, vajudnak a szívek és lelkek, új eszmék új lobogók alá toboroznak bennünket, akik tizszer olyan nagy gyorsassággal rohanunk végig e siralom völgyén, mint a régi emberek és még csak sejtelmük sincs arról, hová jutunk e vad rohanással, dülőre visszük-e az emberiség ügyét? . . .

De te: oázis a mi sivatagunkban; olajág a mi folyton csattogó fegyvereinken; pacsirta dal a mindennapi élet tomboló zajában, gyönyörű Karácsony, légy üdvözölve.

Társadalom és közgazdaság.

Hogy a hazafiság iránti érzék mennyire züllésnek indult, hogy a magyar testvériség eszménye mennyire süllyedt, hogy a társadalmi erkölcsök mennyire elfajultak és abnormális irányban fejlődtek az utolsó 30 év alatt, soha jobban fel nem tűnt az aggodó honfikebel előtt, mint éppen a mai szomorú viszonyok között!

Minő más fejlődési processzus indult meg a negyvenes években, minő egészséges érzék, az igazi magyar őserő, a becsület, nyílt, őszinte gondolkodás nyilatkozott meg az egész társadalomban. Senki sem törődött egyedül csak saját személyével, mindenki az egész

A Kekécsyék két gyereke.

— A SÜMEG ÉS VIDÉKE eredeti tereje —

Írta: Pogonyi Nándor.

Tekintetes Kekécsy Áron úr házában kétszer tett vizitet az a bizonyos kétszínű vízi madár, melynek ajándékát a tanyabéli szegény kukás Isten áldásának mondja, mivelhogy már 8—10 éves korában több hasznot tesz a dohányos kertben, mint kárt a fekete kenyérben, pedig azt is szokta ám fogyasztani emberül.

Ez a két madárhozadék pedig, akikre a tornácos kuria, az ezer hold fekete föld s mindenféle fundus instrukturus örökségként várakozott, a Sára és a Szerafin névre hallgatott.

Sára volt az idősebb. Ez valóságos második kiadása volt apja urának. Hatalmas termete és széles válla volt, akárcsak valami granátosnak. Az ember szinte csodálkozott rajta, hogy hogyan lehet olyan karsu dereka ilyen természetes teremtsnek.

De ha a kinézése gránátosra vallott, akkor a természetete mégis legjobban a huszárra hasonlított.

Nem csak azért, hogy inni és kártyázni, no meg káromkodni tudott, hanem uram bocsáss! még lovagolt is, anélkül, hogy levetette volna a ló, pedig hát az ő háts paripájához képest még a tárkonyos-belényesi méntelepé büszkesége is csak remonda volt.

Egészen ellentéte volt Szerafin, akit, bár már az önkéntességét is kitöltötte volt, mégis csak Pubikának hívott az egész vidék.

Szófogadó és illedelmes fiatal ur volt. Nem ivott, nem pipázott. Kocsiba is csak akkor ült, hogyha a rud mellett a két harmincéves vén

szürke cammogott, a bakon meg az erős marku János kocsis szidta az áldóját a két vén lónak, mely egyedvü nyugalommal türte a gyepül-rángatást. A lovakat ugyanis csak lopva volt szabad oldalba biztatni olyankor, ha a nagyságos fiatal ur ült a kocsiban.

Szerafin ur ugyanis valóságosan az anyja nevelése volt, aki különben hetedik ágról oldalrokonságban volt egy bárói családdal s emel-fogva magát nagyságos asszonynak cimeztette, bár férje csak a tekintetes titulusra tartott jussot.

Egyébként azonban teljesen jól ment volna minden a tisztes családban, ha a kaján sors egy szentimentális nevelőnő személyében közbe nem lép.

Ez a szentimentális nevelőnő ugyanis, akitnek hivatása lett volna Sára kisasszony erkölcsi megsejlesztését, látva, hogy működése teljesen hiába való, a finom érzékű Szerafinra vetette ádáz szemét és egy szép reggelen az úrfi szerencsésen megszöktette az ősi kuriából, nyilván azért, hogy szelid erkölcsi exotikus néjje társaságában meg ne romoljanak.

Az öregek valóságosan elszörnnyüködtek erre a borzalmas esetre.

Sára kisasszony pedig egy katonás körmondatot kanyarított ki, azután pedig befogatott és utána hajtott a megugrott párnák.

Vele született éles érzése azt sugta neki, hogy az urfi és nevelőnője Budapest felé vették utjokat.

És tényleg jól is gyanított. Mikor sebes vágatva elérte a 3 órányira fekvő vasuti állomást, leugrott a kocsiból és oda intette magához a vasuti szolgát.

— Na Jernák, mondja meg csak, szólj hatalmas hangon, mennyi borra-valót kapott az

öcsém-től azért, hogy tagadja el, hogy ma reggel itt ült fel egy vonatra egy nővel.

— Egy forintot, felelt Jernák, haptákba vágva magát.

— Ej, a sinucian, dörmögte magában Sára kisasszony, azután pedig földhöz vágta ostarát, mellyel eddig idegesen verte a földet, elővette a tárcáját s s egy tiz forintost dobott oda a bámuló Jernáknak.

— Itt van, barátom, igya meg az egészségemre, de mondja csak, meddig váltott nekik jegyet.

— Budapestig a gyorsvonatra első osztályt.

— Na csoda, hogy nem haruadik! . . .

Megálljon csak, mikor indul Pest felé a vonat.

— Egy óra negyvenöt perc múlva.

— Jól van, szólj a leány s azzal felült ismét a bakra, közibük csörrentett a lovaknak. Azok pedig repültek, mint a tüzes sárkány. Csak úgy szakadt róluk a hab, mikor beértek a szomszéd állomásra.

Itt azután jegyet váltott és fölült a vonatra. Estére járt az idő, midőn Pestre ért.

Egyenesen a színházhoz hajtott, mert tudta, hogy ez a két szentimentális teremts még a szerelmi szökésben is imádja a komédiát.

Nem csalódott. Csakugyan ott ült a két fiatal egymás mellett két földszinti zártszékben.

A szerelem nem látszott meg rajtuk, elnyomta azt a félelem, mi lelküket dülta. Hiába, a rossz lelkiismeret csak rossz lelkiismeret, még a szentimentális szerelmes emberek lelkében is.

Sára szemmel kísérte őket. Előadás után pedig a kijáratnál egy oszlop mellé húzódott és ott várt rájuk.

A fiatal pár a többi ember között gyanutlanul ballagott ki.

közösség, az egész magyar társadalom jóléte iránt lelkesedett és ami fő — munkálkodott.

Ma az egyén áll előtérben. Tolakodik, kapaszkodik mindenki fölfelé minden áron. Tiszteletreméltó jellemek, régi kipróbált munkások egyszerűen, vagy erőszakkal félre löknek, felületes, külső mázzal tündöklő tartalomméltó ifjak által, hogy tisztán csakis egyéni érdekek nyerjenek kielégítést.

Legfeljebb a szomszéd érdekel még bennünket, vagy egy véletlenül elénkbe kerülő individuum, de ez aztán olyan impressziót gyakorol ránk, hogy üres lelkünket betölthi s nem hagy helyt semmi nemesebb, semmi magasabb érdelemnek.

És minő végtelen érzékeny ennek az elfajult gondolkodású társadalomnak a tagja? Egy középkori lovag kismiska hozzá képest. Megrágmalmazni mindekit, rosszat beszélni mindenkiről — de az illetők háta megett; szemben páratlan barátságot színelni, de ha lehet, a jó barátot vagy barátót belegrasztani olyan do'gokba, ami aztán keserűséget okoz neki — ez kedves foglalkozás. De mérészéljük csak jobban megnézni a lakcipőjét vagy bátorkodjunk csak alázattal kérni tőle adósságunkat, rögtön felszisszen a lovagocskára és fut párbajsegédéért, meg van sértve, éltre-halálra verekszik karddal és ágyuval az ugynevezett becsületért — de a kis adósságot meg nem fizeti.

Végül lenni irigyelni másnak a ruháját, házat és háztartását, azt bizalmas zsurokon szóbeszéd tárgyává tenni, vagy megfordítva, szemérmelen módon fitogtatni selymet, aranyat, ékszert, hogy szemet szúrjon annak a becsületes, tiszta jellemű, de szegényebb sorsúnak és csodálkozni azon, hogy hogy is lehet mai napon intelligens társaságban megfordulni ökönyi aranylánc és lencse nagyságu gyémántgyűrű nélkül, — ez tölti be szabad időnknek java részét, ez az intelligencia!

Úr Isten, ki törődik a közjóléttel, a közgazdasággal?

Ime egy példa! De ez a példa lesújtó halálos csapás a magyar társadalomra. Ne adja a balsors, de remegve tekintek lelki szememmel e sötét jövőbe s majd azt látom, hogy lassan-lassan elsüllyed ez a társadalom végképpen s elzúlik, mint a római züllött a hanyatlás korszakában, majd pedig villámokat látok cikázni s vakító fényénél resegve ropogva látom összeomlani azokat az oszlopokat, melyeket még csak 50 évvel ezelőtt egy előjogairól önkényesen lemondó főnemes arisztokrácia, karöltve az ősmagyarországi minden erényeivel ellátott köznemesség és egy éppen

Sára kisasszony azonban nyomon követte őket.

Mikor már kiérték a tömegből, egyszerre csak eljébbük toppant:

— Jó estét, Szerafin, hát te hol jársz itt? A két szerelmes egyszerre megállt, mintha a villám csapott volna le elebük.

Szerafin szólni sem tudott az ijedségtől, a szája ugyan járt, de hang nem jött ki rajta.

— Nos kisasszony, szóljon kegyed, mi vitte önöket e lépésre?

— A tiszta szerelem, hebegte a nevelőnő megszépenve.

— Nos! hát majd adok én önöknek tiszta szerelmet, az urfit elviszem haza, a kisasszonyt pedig átszolgáltatom a rendőrségnek.

Erre a szóra már könybe lábadtak a fiatalok szeméi. Összetették a kezüket és úgy könyörögtek, hogy ne tegye őket szerencsétlenné, ne álljon utójába szerelmüknek.

Sára egy darabig némán gondolkozott, majd megszólalt.

— Jól van, nem szakítom el egymástól önöket. Három napra gondjaira bízom a kisasszonyt, az urfit, de jól vigyázzon ám rá, nézze csak, most sincs felhajtva a kabátja gallérja és még meglül...

A két szerelmes hálálkodva nyult Sára kezé felé, hogy megcsókolja, ez azonban visszahuzta kezét és keményen rájuk szólt.

— Jól értsék meg a dolgot, három nap múlva hazaviszem az urfit, addig örvendjenek az életnek, én pedig azalatt egy kicsit kimulat magamat.

Ezzel azután sarkon fordult és otthagytá őket. A szökevények pedig sokáig bámultak utána a sötét éjszakába...

megalkotott polgárság építettek fel, óriási fáradsággal, végtelen küzdelemmel, mert ezen oszlopokhoz szükséges építési anyagot nekik hármuknak kellett összehordani fájdalom-könyvek közepette, mert ez az építési anyag a legdrágább kincs volt, amit a magyar föld elbir, saját gyermekeinek élete és vére.

Az egész magyar társadalom tudja, érzi, hogy feje felett óriási felhők tornyosulnak, tudja minden ember, hogy végtelenül meg van feszítve minden húr, hogy képtelenek vagyunk egy fillérrel is többet fizetni az államháztartáshoz jövedelmünkkel, iparunk, mezőgazdaságunk nem emelkedik, de évről-évre hanyatlak, ezt belátják tudós professzorok, lelküismeretes statisztikusok; gondolkodó, kipróbált államférfiak, számtalan izben teljes liükkel erősítették meg állításait és a hűrt feszítik tovább, milliókat ajándékoznak öntudatosan jogtalanul, törvénytelen alapon és ez a társadalom, mint egy korhadó, megüszkösödött, kidőlt faóriás, meg sem mozdul, pedig az egész ország közgazdaságáról, vagy talán köznyomoráról van szó!

Igen, de hát itt nem a mi saját egyéni-ségünkről van szó, hát mit törődünk mi vele, itt a közületről, az egész országról van szó, az nem érdekel senkit.

A kaszinóban egész nyugodtan eljárszunk tovább a kaláber partit, megisszuk a pohárborunkat vagy sörünket a koresmában, a társaságban pletykázunk tovább a szomszédokról s szomszédasszonyról, de egyetlen egy szó nem esik a nagy társadalmi kérdéstről, egy aggodó férfias megnyilatkozás a szomorú jövőről.

Magas társadalmi műveltséggel bíró férfiak és nők, kik az értelmiség azon fókáin állanak, hogy nagyon is meg tudják érteni s fontolni ezt a dolgot, ha összejönnek, egy hangot nem ejtevek a legfontosabb s nemzeti érdekünk életébe vágó e napikérdésről, az újság ama részét talán el sem olvassák, hisz az untató dolog, sokkal fontosabb beszélgetési téma az a gaztett, mely szintén a mai társadalom egy jellemző tünete — hogy egy testvér alávaló önzérből meggyilkoltatja édes testvérét, vagy hogy egy gavallér földbirtokos főbepuffintotta magát!

Vagy talán egymás előtt szégyeljük szóba hozni a mi legfontosabb gazdasági érdekeinket? Féltünk, hogy arcunk pirulni fog, hogy a magyart ismét, mint már annyiszor, arcul vágják? Mert tudjuk nagyon jól, hogy azok is, akik tudják, hogy a mi társadalmunk nem bír el több terhet s azok emelése sem jogilag, sem anyagilag indokolva nincs, mégis kénytelenek öntudatosan, rosszhiszenüleg az ellenkező álláspontot védelmezni az egész magyar társadalom színe előtt, mert nyomorúságos szolgálékütségünket e védelemmel kell takarni.

Istenem, mivé süllyedtünk rövid 30 év alatt. Nem tanultunk egyebet, mint hallgatni s lemondani. De nem igaz, ez is hazugság, mert nem tudunk lemondani; akinek csak egy kis hatalma van fölé, az nem mond le, hanem csattogtatja gögösen ostorát s érzeti hatalmát fölé a kisbírótól kezdve föl egész a magasba; lemondani csak fölfelé tudunk, mindenki a maga fölöttése előtt meggörnyed, a piszkos földig hajol, komoly férfiasága elvész a talpnyalás és hízlegés művészetében. Elfojtottak bennünk erkölcsöt, jellemet, féltünk a mellettünk állótól vagy előttünk elhaladó emberek előtt elveinket nyilvánítani, mert talán azoknak más a véleményük, de talán egy kis hatalmuk is lehet felettünk s itt vagy amott árthat nekünk, adókövetésnél, bankigazgatóságnál vagy valamely hivatalban!

Te becsületes, imádott nép, magyar jellem, emelkedj fel lethargiádból, rázd le a salakot magadról, magasan szárnyaló szellemed, öserőd törjön az egekig s tanulj meg újra küzdeni nyíltan, őszintén, férfiasan, megfeszített szorgalommal s munkával az egész társadalomért, testvéreidért, a nemzet minden tagjáért.

És akkor talán még lehetséges, hogy a gyorsan lepergő 19-ik század alkonyába bele

fog világítani egy jobb jövő hajnalsugára, talán el fog oszlani ez a fojtó sűrű köd, mely a hanyatló századot körülveszi és keresztül fog törni még az a napsugár, mely ragyogó fénnel vonja be Hungária homlokát.

Szekely Albert dr.

Levél Csab-Rendekről

Mikor a *Sümeg és Vidéke* legközelebbi száma megjelenik, keresztény polgártársaink készülnek karácsony ünnepére. A megváltó születését ünneplik. Az egyházak megtelev hivatással és a szászoktól kenetes beszédek hangzanak el. A karácsony egyszersmind a gyermekek ünnepe. Az ember boldog akkor, ha másokat tehet azzá és legboldogabb, ha egy harmadik ismeretlen, titkos valaminek tulajdoníthatja azt az áldást, amely tőle ered. S ki írja le a kisdedek boldogságát, midőn a karácsonyfáról leszedik amaz édes gyümölcsöket, melyeket a megváltó az ékes galyakra aggatott.

Ilyen örökös karácsonyfát állított fel néhai *Barcsa Sándor* csabrendeki földbirtokos, ki 2000 frtos alapítványt tett le a csabrendeki szegény iskolás gyermekek részére valláskülönbség nélkül oly oéblől, hogy annak karnataiból évenként meztelen gyermekeket lábballal lássanak el. December hó 17-én az állami iskola irodájában volt a csizma-kiosztás. Boldogító öröme dagasztotta e 33 meztelbas gyermek szívét. A gyermekek szemében az öröm sugára ragyogott. Napjainkban az anyagi érdekért és buzó célokért oly fokozott mértékben küzdő korban jól esik látni oly önzetlen, humánus tényleket, melyek az emberi természet jobb, nemesebb és magasabbabb érzelmeiről tesznek tanúbizonyságot.

Adjon a magyarok Istene számos ily lelkes tanügybarátot hazánknak, hogy a nagy hazafi ama próféta ihletű mondása: „Magyarország nem volt, hanem lesz,” beteljesedhessék!

Hasonló lélekemelő ünnepély folyt le december 16-án d. u. 3 órakor a csabrendeki izr. hitközség tanástermében. Az 1897. évben alapított fillér egyesület emberbaráti működésének legszebb bizonyítékát adta, mivel 30 szegény iskolás gyermeket téli ruhával és csizmával látott el. Itt a rabbi, *Vinkler Sándor* dr. megértette a gyermekekkel az áldozat fontosságát, intvén őket, hogy az adományra szorgalom és erkölcsös jövőselet által tegyék magukat érdemessé. Majd kifejezte köszönetét az egyesületnek ama jótettekért, melyeket a szegény gyermekekkel gyakorol és ama fontos szolgálatért, melyet az emberiségnek tesz azáltal, hogy a sorsból üldözötteknek az iskolátogatást lehetővé teszi és szellemei kiképzésüket előmozdítja.

Hirschler Soma
állami-tanító.

H I R E K.

— **Olvasóinkhoz.** Lapunk a jövő évvel a VIII. évfolyamba lép. Nagy szavak helyett multunkra hivatkozva, b zalommal fordulunk a közönséghez, hogy jövőre még fokozottabb mértékben sorakozik mellénk. Kérjük tehát, hogy a lejárt előfizetéseket megújítani s az esedékes hátralékokat mielőbb beküldeni sziveskedjek.

Jegyzők és tanítók négy korona kedvezményes áron rendelhetik meg lapunkat.

Tisztelettel
a kiadóhivatal.

— **Közgyűlés.** A sümegi kaszinó évi rendes közgyűlését december 31-én délután három és fél órakor tartja.

— **Helyreigazítás.** A szabadelvű párt megalakulása című hírnkbe téves értesülés következtében hiba csuszott be, amennyiben a párt egyik alelnöke *Keller István*, míg egyik jegyzője *Szucs Dezső*. Ennek kaposán pótlólag közöljük, hogy a zalaszentgróti kerület bizalmi férfial *Gyömörey* Vince drt. választották meg.

— **Karácsonyfa ünnep.** A sümegi kisdédvóiban tegnapi délután szép karácsonyfa-ünnep volt. Jövő számunkban leírjuk.

— **Zöld jég.** A december az idén ugyancsak megemberelte magát s 25—30 centiméteres jégkéreggel vonta be a vizeket. Föl is használták a jégvermek tulajdonosai a kedvező alkalmat s az egész héten át egyre szállították a jeget. A Sárállásból szállított jég azonban sehogysem felel meg annak a fogalomnak, amit a „kristálytiszta” jég alatt értünk. Sajátságos sárgászöld színe van. Vajjon az ilyen jég megfelel-e a közegészség követelményének, döntsék el az orvosok. Nálunk a jégszükséglet nagy részét a Sárállásból fűdözik, tehát városunk egészségügye szempontjából ez a jégkérdés fontos dolog.

folyó hó
hivatalt
a legmel
Géza p
Sümegi
hivatalt,
látogatás

szokásos
f. hó 30
leuni é
nepekre.

telintéze
meszesg
100—100
kezelése
érdemeik

lent kör
ad a ju
Vonatköz
gedi, ho
az Oltá
mondand
advent
cseny v
jubiläum
felfügges
nap délt
kapu me
lomainak
veszter
sándó M
levele; 3
jel 12 ó
mában,
lomokba
ség kité
a pap a
rangjai
István I

dicsők, a
jától nev
zék a hu
Ismét ki
főhadnag
tiszteletl
folyó hó
20-án dé
intelligen
örök nyu
kihült po
tést kap
és fia K
megtört
nek legf
urnak v
biró, me
dog ház
belégség
egy órak
elhunytá
20-án dé
tás szeri
közös si
gyászmis
kor fog a
lomban a
Gógánfa,
hainvair

József fé
szives m

kor állot
osztották
bocsátott
Bezzeg, v
értsőtőve
ő karác
dába pör
bizonyítv

termelők
lejáró O
zódésben
tása ell
olasz bor
tökretet
meg, hog
1. óra
népgyűlé
uányhoz
borvám
mányhoz
Herlena
és Vastay
a többi bo
mozgalma
mint ne
érdékü.

alsugára,
dr. köd,
és ke-
ár, mely
omlokát.
ert dr.

bi száma
észülnek
zületését
kel és a
ak el. A
ünnepe.
het azzá
meretlen,
Áldást,
boldog,
dik amaz
ó az ékes

fel néhai
ki 2000
szegény
ég nélkül
évenként
anak el.
odájában
dagasz-
gyerme-
t. Napja-
kért oly
sik látni
lyek az
dagasztó-
ot.

ily lelkes
y hazafi
yarszág
k!
e decem-
iz. lit.
alapított
legszebb
iskolák
ított el.
a gyer-
őket,
és jóví-
é. Majd
na jótét-
el, gya-
lyet az
ülődöt-
teszi és

Soma
nitó.

ó évvel
helyett
rdulunk
fokozot-
Kérjük
meguji-
mielőbb

orona
meg la-
el
atal.

yi rendes
három és
árt meg-
s követ-
n a párt
jegyzője
közöljük,
i férfial

sdedőv-
nep volt
yancsak
eres jog-
sználták
kalmat s
jeget. A
hogysém
kristály-
rgászöld
e a köz-
orvosok.
irálásból
zempont-

— **Hivatalvizsgálat.** Csertán Károly alispán folyó hó 20-án megvizsgálta a sümegi szolgabírói hivatalt s a tapasztalt munkásságról és rendről a legmelegebb elismeréssel nyilatkozott. — **Odor Géza** pénzügyigazgató ugyane napon szintén Sümegen időzött s meglátogatta az itteni adóhivatalt, majd néhány előkelő családnál tett látogatást.

— **Közvacsora.** A sümegi kaszinó az évi szokásos szilveszteri mulatságát a folyó évben f. hó 30-án este tartja meg, tekintettel a jubileumi év alkalmából elrendelt egyházi ünnepekre.

— **Jutalmat nyert tanítók.** A magyar földhizolintézet 2500 ftos adományából **Bucsy József** meszesgyőrki és **Danic Sándor** stridói tanítók 100—100 ft jutalomban részesültek a faiskola kezelésé és a fatenyésztés tanítása terén szerzett érdemeikért

— **A jubileumi szent év.** A legutóbb megjelent körlevélben a megyés püspök utasításokat ad a jubileumi év megkezdésére vonatkozólag. Vonatkozva a pápa dekretumára, mely megengedi, hogy december hó 31-én éjjel 12 órakor az Oltárszentség kitétele mellett szentmise mondandó, elrendeli: 1) hogy december hó 24-én, advent 4-ik vasárnapján, mely egyúttal karácsony vigiliája, a szószékről hirdetések ki a jubileumi évet elrendelő bulva s az egyéb bucsuk felfüggesztése, nekülönben, hogy ugyanazon nap délután 3 órakor, midőn Rómában a szent kapu megnyitattik, az egyházmegye összes templomainak harangjai szóljanak félórán át; 2) Szilveszter napján a szent beszéd helyett felolvassandó Magyarország püspökeinek közös pásztorlevele; 3) a december 31. és január 1. között éjjel 12 órakor az egyházmegye minden templomában, nekülönben, ahol lehet, a filialis templomokban is szentmise tartandó az oltárszentség kitétele mellett; 4) ez alkalommal, midőn a pap a szentmisét megkezdé, a templomok harangjai meghuzatnak; 5) eme intézkedések Szent-István L. vértanu napján hirdettetnek ki a népek.

— **Nagy idők tanuja.** Hullanak, hullanak a dicsők, akik szívők, hazaszeretők neimes laugjától hevitve odaálltak a sorba, hogy védelmezzék a magyar hazát, alkotmányt és szabadságot. Ismét kidőlt egy, **Külley József** volt nemzetőri főhadnagy, intelligenciánknak rokonszeves, köztisztelében álló tagja. Hosszas betegség után folyó hó 19-én hunyt el Zala-Gógánfán. Másnap 20-án délután a rokonság, a sümegi és vidéki intelligenciák s a nép nagy részvéte kísérte az örök nyugalomra a 81 évet meghaladott agastyán kihűlt porait. Haláláról a következő gyászjelentést kaptuk: **Külley Józsefné Gyömörey Amália** és fia **Külley Nep. János** VII. osztályu tanuló megtört szívvel jelentik a felejthetetlen jó férjnek legjobb családapának vámosi **Külley József** urnak volt nemzetőri főhadnagy, gyámiszolgabíró, megyebizottsági tagnak élete 82-ik, 2-ik boldog házassága 21-ik évében hosszús sulyos betegség után f. évi december hó 19-én éjjel egy órakor végelgyengülésben történt gyászús elhunytát. A boldogultnak hűlt teteme f. hó 20-án délután 3 órakor fog a róm. kat. szertartás szerint becsenteltetni és a zala-gógánfai közös sirkertbe örök nyugalomra tetetni. A gyászmise áldozat f. hó 21-én reggel 1/2 10 órakor fog a zala-gógánfai róm. kat. plébánia-templomban a mindenhatónak bemutatni Zala-Gógánfa, 1899. évi december hó 19-én. Béke hányaira!

— **Köszönet.** Fogadják boldogult **Külley József** férjem és édes atyám tometésén való szives megjelenésükért halás köszönetünket.
*Ösv. Külley Józsefné Gyömörey Amália.
Külley Nep. János.*

— **Vakáció.** December 23-án, d. é. 10 órakor állott be a tanulóifjúság vakációjá. Ekkor osztották ki az első harmadév értesítőjét s bocsátották szét a szülői házba a diáksereget. Bezzeg, van öröm azoknak szívében, akik jó értesítővel toppannak be a szigorú édes apa. Az ő karácsonyi örömiük kettős lesz, míg a szekundába pónáltak karácsonyi örömet lerontja a bizonyítványba iktatott elégtelen osztályzat.

— **Az olasz borvám ellen.** Tapolcán a bortermelőik népes értekezletet tartottak az 1903-ban lejáró Olaszországgal kötött kereskedelmi szerződésben foglalt borvám klauzula meghosszabbítása ellen, mert 3 ft 20 kr. mellett beözönlő olasz borok a magyar borkeresletet teljesen tükretették. Az értekezlet abban állapodott meg, hogy Tapolcán december hó 24-én délelőtt 1. órakor, Balatonfüreden 26-án délután 2 órakor népgyűlést tart, mely deputációt küld a kormányhoz és országos mozgalmat indít az olasz borvám meghosszabbítása ellen és fölír a kormányhoz és képviselőházhoz. A mozgalom élén **Hertelendy Ferenc**, **Takács Jenő**, **Handley Gusztáv** és **Vastag János** állanak. Ohajandó volna, hogy a többi borvidékek is csatlakozzanak a tapolcaiak mozgalomához, mely ugy az egyes bortermelőik, mint nemzetgazdasági szempontból országos érdekű.

— **Ritka vadász zsákmány** Vidékünkön ritka madarat ejtett zsákmányul **Vessey Pál** hanyi földműves, aki a múlt héten nyitra vadászván, egy hatalmas tuzokot lőtt. A tuzok sulya meghaladja a nyolc kilogrammot. A földműves bizony megörült a ritka és sulyos zsákmánynak.

— **Új vigjáték.** **Nógrádi Jenő** dr. volt sümegi reáliskolai, most győri felső kereskedelmi iskolai tanár **Kikélesözött tancosok** című egy felvonásos vigjátékot írt, melyet **Dobó Sándor**, a győri városi színház igazgatója előadásra elfogadott. A darab január hó folyamán színre kerül.

— **Furfangos család.** Érdekes eset történt a legutóbbi országos vásár alkalmával Zala-Egyerszegben, amely ritkítja párját. A vasuti állomáson a vásárra érkező falusiaknak érzékenyen panaszkodott egy tovább utazni akaró idegen, hogy pénztárcáját, melyben 100 ft értékű 10 db. arany volt, elvesztette. A jó falusiak megsajnálák a szegényt s az esetről beszélgetve ballagtak a városba. Egy módos parasztagadát, aki ennek a jelenetnek szintén tanuja volt, a Kossuth Lajos uccán megszólított egy rongyos alak, hogy nem volna-e hajlandó 10 drb. aranyat megvenni. Az atyafinak azonnal eszébe jutott a vasuti ember s jó üzlet reményében félrehívta a szélhámost s megvette a 10 darab aranyat 47 ftért, aztán pedig boldogan állított be ügyvédjéhez, hogy pénzének értékét meg tudja az ügyvéd konstátára, hogy a 47. frt ára aranypénz-megérlet két garast, mert nem volt egyéb, mint silány rézből való játékpénz. „Hát már most mit csináljak én, tekintetes uram?” — kérdi a kárvallott ember. „Tagadja el barátom az esetet, mert ha kikürtöli, meg ki is nevetik.” A kliens buskomoran ballagott haza s hogy otthon az anyjuktól mit kapott az aranyakért, sejtteni lehet, de tudni nem.

— **Visszalopott szent Antal kenyere.** A csabrendeki templomban is kitétték a perselyt, hogy adakozzanak bele szent Antal kenyere. A szent Antal kenyere tudvalevőleg a szegényeknek nyújtott alamizna. Szépen gyűlt a csabrendeki ajátatos hívek részéről az adomány. Egyszer aztán a perselyt felnyitva, a berakott pénznek hűlt helyét találták. Osadinszky György kaplán egyik szent beszédében szóvá tette a szentségtörő esetet s lelkére beszélt az ismeretlen tolvajnak. Ez véletlen éppen ott állt a hallgatóság sorában s annyira lelkére vette a beszéd szavait, hogy az ellopott pénzt visszavitte. Azután gyűlt tovább a pénz, s a napokban több mint latvan szegénynek jutott belőle, hogy szükség ne szenvedjenek a szeretet nagy ünnepein: karácsonykor

— **Szököd-e az 1900-as esztendő?** Nem szököd. Egyike a legnagyobb idősztimási kivételeknék. Iure a magyarára: Minden ne gyedik évben a február hónapnak 29 napja van, s az év szököd: miután az 1896-os esztendő szököd volt, az 1900-asnak is annak kellene lennie. Hogy még sem az, annak oka a következő. A föld a Nap körül 365 nap 5 óra 48 perc 47 másodperc alatt futja meg pályáját. Erről az időről lehet azt mondani, hogy pontosan 365 és egyegyed nap. Tehát ha minden negyedik évben hozzáteszünk is az évhez egy egész napot, bizonyos idő múlva odajutunk, hogy késünk. A naptár reformálásakor XIII. Gergely pápa elhatározta, hogy ennek a késésnek elkerülésére három 100-as év nem lesz szököd. Ez a három az 1700, 1800 és 1900-ik év. Már a 2000-ik megint szököd lesz. Aki tehát február 29-én született, most nyolc évig vár, amíg megint születésnapja lesz.

— **A megye tüzkárai.** A központi statisztikai hivatalnak kimutatása szerint október hónapban több mint öt millió korona értékű tüzkár volt Magyarországon. Ebből Zalamegyére 165,310 korona összegű tüzkár esik. A legnagyobb kártesetek között szerepel a Zalamegyében levő Pula község 104,658 korona tüzkárral.

— **Munkás segélyalapok támogatása.** A zalamegyei törvényhatósági bizottság határozata szerint a községi munkás segélyalapok támogatására adott 1200 forint államszegélyből a következő községek részesülnek egyenkint 2) ft segélyben: a **tapolcai járásból**: Dizsel, Köves-Kállá, Szent-Békállá, Balaton Henye, Monoszló és Tihany; a **sümegi járásból**: Csabrendek, Sümeg, Óhid, Bazsi, Prága, Hany, Bodorfa, Döbröce és Nagy Görbő; a **keszthelyi járásból**: Cserszeg-Tomaj, Vonyarc Vashegy, Rezi, Alsó Zsid és Gyenes-Diás; a **zala-szentgróti járásból**: Gyűlevész, Vidornya-Szöllős, Zala-Szent László, Tekenye, Zala-Német-falu és Zala-Koppány; a **nagy-kanizsai járásból**: Fityeháza, Bajesa, Mura-Keresztur-Kollátszeg, Német-Szent Miklós, Ujduvar, N.-Bakónak és Merenye; a **pertaki járásból**: Turesitese; a **csák-tornyai járásból**: Órség, Bányavár, Mura-Szent-Kereszt, Belica, Mura-Szerdahely, Réthát, Mura-Siklós, VII. és VIII. hegykerületek; a **alsó lendvai járásból**: Radamos, Zsitkóc, Filoc és Dobronak; a **zala-egyerségi járásból**: Bak, Gellénháza, Ördög-Henye, Nemes-Apáti, Besenyő, Csács-Bozsok, P.-Szent-László, Botta, Döbréte, Csatár, Pető-Henye, Sárhida és Szent-Lőrinc. Az 1200 forint

államszegélynek a kiutalásig felszaporodó katonai Mura Csány, Szent Grót-polgárváros, Bagonya, Zala-Ivánc, Moszes-Győrök és Szent-Györgyvár községek segély-alapjai között egyenlően osztatnak fel

— **A krajoár vége.** A jövő évi január 1-vel értékeltlen rézdarabbá válik a krajoár, mert az állami hivatalok sem fogadják többé el. Akinek tehát még van ebből az uralmát vesztett pénzemből, siessenek túladni rajta, mert az új év után hiába becsülük meg, bizony „a krajoárból nem lesz forint”.

— **Állatkivitteli tilalom.** Zalavármegye következő községelből tilos a sertések kiszállításása Ausztriába: **nagy kanizsai járásban**: Balaton-Magyaród, Kis Komárom, Nagy-Récsa, Pölöskefő-Duzsnak, Uj-Udvar; **keszthelyi járásban**: Alsó Zsid, Alsó-Páhok, Felső-Páhok, Köveskut, Keszthely, Nemes Boldogasszonyfa, Sármelették, Szent András, Szent Györgyvár, Vidornyalak, Zalavár, Z-Szántó; **letenyei járásban**: Becsehely, Egyedut, Keretye, Lispe, Maróc, Molnári, Tót Szerdahely; **novai járásban**: Karácsonyfa, Kerka-Szent-Mihályfa; **pacsói járásban**: Alsó-Rajk, Felső-Halót, Hosszufalu, Kerecsény, Szabar; **sümegi járásban**: Csabrendek, Gógánfa, Gyömörő, Hozsót, Megyer, Mihályfal; **tapolcai járásban**: Aszófő, Hegyösd, Mindszent-Kállá, Kis-Falud; **zalaegerségi járásban**: Nemes-Apáti, Pusztá Ederics, Pusztá Szent-László, Salomvár, Sárhida; **zalaszentgróti járásban**: Kallos.

Irodalom.

— **Magyarország őskora.** Irta **Darnay Kálmán.** (A Stampfel féle tudományos zsebkönyvtár 37—38 füzeté. Ára 1 korona 20 fillér.)

Az általános műveltségnek egyik kiegészítő részét teszik a régészeti ismeretek. S ez nagyon természetes is. Ha érdeklődésünk kiterjed a Mars világára, miért ne foglalkozzunk éppen önmagunkkal, amint fejlődésünk lépcsőzeteként eljutottunk a mai kulturális viszonyokhoz.

Darnay Kálmán rövid idő alatt két becses munkában foglalkozott a kulturális lépcsőzetekkel. Egyik a **Somlyó és vidékének őskora**, melyről annak idején megemlékeztünk. A másik **Magyarország őskora**.

Darnay e compendiosus munkája lényegesen pótolt az irányban. Hazánk már a történelmi előtti korban élénk emberi mozgalmak tanuja volt, s a kis munka e minden írott emléket nélkülöző korbá vezeti az olvasót. Nagy ügyességgel, tömören csoportosítja az adatokat, emellett világos és érdekes marad. Az őskori kézművesség maradványainak morfológikus leírása és a jellegzetes illusztrációk vezetőül szolgálhatnak mindazoknak, kiknek valamely prehistorikus lelet akad kezébe. Meg vagyunk győződve, hogy **Darnay** kitűzött célját el fogja érni és a hazai régészetnek sok érdeklődőt fog szerezni.

A munkát Stampfel igen csinos kiállításban bocsátotta közre. Ajánljuk a közönség szives figyelmébe.

— **A „Magyarország”** hírszolgálatával, elevenségével ma a legjobb lap. Ma, mikor az ország csaknem minden nagyobb városával és azonkívül Béccsel, Berlinnel telefon-összeköttetés létesült, a lap technikai előállítása is báméletosan megváltozott. Minden hír, minden esemény rögtön továbbíthatik és a közönségnek nem kell többé várni, míg nagysokára értesül a politikai és közgazdasági élet összes fontosabb eredményeiről: a Magyarország mindent összefoglalva hírséggel, részletességgel hozza már az összes eseményeket és az ország legtávolabbi részeiben már a reggeli órákban értesíti a közönséget a történetekről. A Magyarország legtöbb vezetőikét **Bartha Miklós**, az ország első publicistája írja. Ma nincs senki, aki a nemzet gondolkozását és az ország igaz érdekeit jobban felismeri és szebben tolmácsolni tudja. **Kossuth Ferenc** szintén e lap hírszolgálatának szentelt becses bibli-cisztikai működésének legiavát. A lapnak **Holló Lajos** orsz. képviselő a főszerkesztője, aki a lapot nagy akaraterejével megteremtette és lakadatlan kitarásával felvirágoztatta. Felelős szerkesztő **dr. Lovász Márton**. A Magyarország előfizetési ára egész évre 14 ft, felévre 7 ft, negyedévre 3 ft 50 kr., egy hóra 1 ft 20 kr. Legcélszerűbb az előfizetési pénzeket postautalványon küldeni a Magyarország kiadóhivatalába (Férez körút 19.)

— **Magyar Hirlap.** Közeli a legszebb ünnep, a szeretet ünnepe, szent karácsony napja. Amikor mindenki örömet igyekszik szerezni az övéinek, s hű barátainak. A Magyar Hirlap leg-hivebb barátai, a hírséges olvasók: a lap előfizetői, kiknek albumot küld szét a Magyar Hirlap Irodalmi része a magyar írók színe-javának tollából került ki; az illusztrációkat első művészeink készítették. Az album tartalma oly változatos, hogy minden igényt bőven kielégít. A Magyar Hirlap előfizetői teljesen díjtalanul kaphják meg karácsony héfében. Azok is, akik csak egy hónapra fizettek elő. Az album bolti ára 1 ft 50 kr. lesz. A Magyar Hirlap egyéb kedvezményei is különösen figyelemreméltók. A reudes árni

sokkal olcsóbban kapják a remek Francia Divatlapot. Negyedévre csak 75 krajcárért. Az Otthon című nagyon szépen illusztrált havi folyóiratot a Magyar Hirlappal együtt negyedévre 4 forintért, a Képes Gyermekeket pedig negyedévre 50 krajcárért rendelhetik meg az előfizetők. A lap előfizetési ára egy óra 1 frt 20 kr., negyedévre 3 frt 50 kr., a kiadóhivatal Budapest, V., honvédeucca 4 szám alatt van.

Szerkesztői izenetek.

N. J. Gratulálunk. Hát mi mikor kapunk valamit?
N. A. dr. Múlt számunkra későn érkezett.
P. A. Egyiket mai számunkban közöljük.
H. S. Azt a hírt csak vasárnap reggel kaptuk meg.
 Erre a számrá meg már idejét múlt.

749 1899. sz.

Arverési hirdetés.

Alulit bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közli, hogy a sümegi kir. járásbíróság 1899. évi V. 423/3 számú végzése következtében Dr. Bardó Ferenc ügyvéd által képviselt Z. Szt.-Gróti takarékpénztár javára Tavasz István ellen 450 frt s jár erejéig 1899. évi szeptember hó 1-én foganatosított biztositási végrehajtás utján felülfoglalt és 1545 frtra becsült szarvasmarhák, lovak, sertések, szövetek és kész férfi öltönyökből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a sümegi kir. járásbíróság 1899. évi V. 423/3 számú végzése folytán 450 frt tőkekövetelés, ennek 1899. évi szeptember hó 4 napjától járó 6% kamatai, 1/3 % váló díj es eddig összesen 49 frt 80 krban bíróság már megállapított költségei erejéig Z.-Szt.-Gróton leendő eszközésére 1899. évi december hó 31-ik napjának délelőtti 10 óraja határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107 §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsaron alul is eladatni fognak.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták, és azokra kielégítési jogot nyertek volna, az ezen árverés az 1881. évi LX. t. c. 102 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Sümegen 1899. évi decem hó 9-ik napján. **Szidnai,** kir. bírósági végrehajtó.

5167 tk. 99. sz.

Arverési hirdetés kivonat.

A sümegi kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a Csabrendeki takarékpénztár végrehajtónak Varga Boldizsar és társai végrehajtást szenvedő elleni 350 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az árverést a sümegi kir. járásbíróság területén levő döbröcei 126 sz. tjkvben I. alatt háromnegyed részben Varga Vince tulajdonán felvett 1 sor 49/b hrsz. ingatlanra 4 frt, 2 sor 64/a hrsz. ingatlanra 2 frt, 3 sor 94/b hrsz. ingatlanra 6 frt, 4 sor 96/a hrsz. ingatlanra 132 frt, 5 sor 115/b hrsz. ingatlanra 27 frt, 6 sor 143/b hrsz. ingatlanra 86 frt, 7 sor 154/a hrsz. ingatlanra 36 frt, 8 sor 186/b hrsz. ingatlanra 106 frtban ezennel megállapított kiküldött árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1900. évi február hó 10-ik napján délelőtti 10 órakor Döbröce község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldött árban alul is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százaléka vagyis 40 frt, 20 frt, 1 frt 60 kr, 13 frt 20 kr, 2 frt 70 kr, 8 frt 60 kr, 3 frt 60 kr 10 frt 60 kr képzében vagy az 1881. évi LX. t. c. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt I. m. rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni vagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényi átszolgáltatni. — A kir. bíróság mint tkvi hatóság: Sümegen, 1899. évi nov. 15-én. **Szerdahelyi** kir. aljbíró.

4386/tk. 1899. sz.

Arverési hirdetés kivonat.

A sümegi kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Bali János végrehajtónak Bajzik Antaine Kátor Rozsi társai végrehajtást szenvedő elleni 23 frt 10 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az árverést a sümegi kir. bíróság területén levő zala-szent-lászlói 78 sz. tjkvben 770/c hrsz. alatt Bajzik Antalné, Kátor Rozsi, Kátor Gábor és kiskoru Kátor György tulajdonán felvett ingatlanra 872 forint ezennel megállapított kiküldött árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1900. évi január hó

15-ik napján délelőtti 10 órakor Zala-Szent-László község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldött árban alul is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 87 frt 20 kr, készpénzben vagy az 1881. évi 60 tc. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt m. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni vagy az 1881. 61 tc 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényi átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság: Sümegen, 1899. évi október hó 10-ik napján.

Szerdahelyi kir. aljbíró.

4708. sz. tk. 1899

Arverési hirdetés kivonat.

A sümegi kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a Sümegi takarékpénztár végrehajtónak Nagy György és neje Szabó Anna végrehajtást szenvedő elleni 225 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az árverést a sümegi kir. járásbíróság területén levő csáfordi 661 sz. tjkvben 1995 hrsz. alatt Szabó Anna Nagy (Margit) Györgyné tulajdonán felvett ingatlanra 114 frt, a Szent-Grótpolgárvárosi 443 sz. tjkvben I. 112. 115 hrsz. alatt Nagy György és neje Szabó Anna tulajdonán felvett ingatlanra 299 frt, az 545 sz. tjkvben 932 hrsz. alatt ugyanazok tulajdonán felvett ingatlanra 96 frtban ezennel megállapított kiküldött árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1900. évi január hó 10-ik napján délelőtti 10 órakor Csáford, d. u. 2 órakor Szt.-Grótpolgárváros község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldött árban alul is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százaléka vagyis 11 frt 40 kr, 29 frt 90 kr, 9 frt 60 kr készpénzben vagy az 1881. LX. t. c. 42-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt I. m. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényi átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint tkvi hatóság: Sümegen, 1899. október hó 23-ik napján.

Szerdahelyi kir. aljbíró.

5738 sz. tk. 1899.

Arverési hirdetés kivonat.

A sümegi kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Focman Terecz özv. Pinter Lászlóné végrehajtónak Pinter Mihály és társai végrehajtást szenvedő elleni 500 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az árverést a sümegi kir. bíróság területén levő mihályfai 66 sz. tjkvben 82 hrsz. alatt Pinter Mihály, Klára, Rozália, Terezia és Pinter László örökösök tulajdonán felvett ingatlanra 400 frt, 162 sz. tjkvben 270 hrsz. alatt ugyanazok tulajdonán felvett ingatlanra 36 frt, a

182 sz. tjkvben 359 hrsz. alatt felvett ingatlanból ugyanazokat B 162—165 alatt illető részre 210 frt, a 98 sz. tjkvben 125, 257, 258 hrsz. a 453 sz. tjkvben 126, 255 hrsz. alatt felvett s együttesen elárverezendő ingatlanokból ugyanazokat B. 5410/99 sz. alatt illető részre 27 frtban ezennel megállapított kiküldött árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1900. február hó 24-ik napján délelőtti 10 órakor Mihályfa község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldött árban alul is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% at vagyis 40 frtot, 3 frt 60 kr, 21 frtot, 2 frt 70 kr, készpénzben, vagy az 1881. LX. tc 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt 3. sz. rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényi átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság: Sümegen, 1899. évi dec. 12-ik napján.

Szerdahelyi kir. aljbíró.

Köszönet-nyilvánítás.

Wilhelm Ferenc gyógyszerész urnak Neunkirchen, Alsó-Ausztria. Feloldója az anti-rheumatis és antiarthritis vértisztító teának. Vértisztító közövény és reuma ellen.

Midőn a nyilvánosság elé lépek, teszem ezt azért, mert 1-ször Wilhelm Ferenc gyógyszerész urnak Neunkirchenben, hálás köszönetemet óhajtom nyilvánítani, miután vértisztító teája fájdalmas reumámat enyhítette 2-szor teszem azért, hogy mindazoknak, kik közövény és reumában szenvednek, ajánljam e teát.

Nem vagyok képes leírni, mit szenvedtem időváltozásoknál 3 év óta, pedig Badenban (Bécs mellett) kénfürdőt használtam. Éjszaka nem tudtam aludni, étvágyam annyira hanyatlott, hogy egészen lefogytam. Fentemlített tea 4 heti használata után fájdalmaim teljesen megszűntek, sőt már 6 hét óta a teát nem iszom, mégis bajomat megszűntnek és testi állapotomat egészen javultnak mondhatom. A kik ezen bajban szenvednek, forduljanak ezen említett teához, meg vagyok róla győződve, hogy hálásak fognak lenni Wilhelm Ferenc urnak.

Teljes tisztelettel
 II. **Butschin-Streitfeld gróf**
 1—7 főhadnagy neje.

Würzburger Jakob Sümegen.

Ajánlja a t. közönségnek az üzlet-helyiségében kirakott

disz-

és

j á t é k t á r g y a k a t

dús választékban

➔ jutányos árak mellett. ➔

Megszületett!

Megszületett! oh örvendezz világ,
Büszke zsolozsma keljen ajkadon, —
Szálljon a tömjén, fakadjon virág,
Bár hóval fődve minden völgy-halom.
Örvendezzél, mert ime testet ölt
Az eszme újra... Rajta, rajta hát!
Zengjed szerte, hogy megrengjen a föld,
Az égbe szárnyaló halleluját!...

De ajkad néma s arcod oly rideg,
A csodás eszme sulya im lenyom —
Parány vagy, aki porba elvegyül
S nem tud repülni büszke szárnyakon.
Ki hulló vére szentelt zálogán
Megváltani jött tenger vétkedet,
Eszmekörödben, amely szük, silány,
Az Isten eszmét, ime, rettegéd!

Megszületett! Mért e halotti csend
A bünök sötét, sivár éjjelen?
Az árny tűnik... És ime ott dereng
Az ég ivén új, tiszta égi fény...
Megszületett! Oh, örvendezz világ,
Zsolozsma zengjen völgyön-halmon át,
Szálljon a tömjén, fakadjon virág,
Ajakad fennen zengedezze hát,
Az égbe szárnyaló halleluját!

Pakots József.

Karácsony a kisderek között.

Itt a karácsony, zord, fagyos télnek szép,
Fehér ünnepe! Üdvözlégy kicsiny jászolodban
megszületett isteni kisdere. Üdvözlégy Betlehem
ragyogó csillaga. Isten hozott szép karácsony!...
Érkezéssel lehozod szívünkbe az égi szeretet
áldott meleg sugarát, mely a földi bünök s
mindennapi gondok között silányvá vált lel-
keinket fölemelve viszi alhoz a rongyos istálló
hoz, melyben az égrék s földnek Megváltója
kemény szalmán fekvő, rongyos pólyában
mosolyog.

Ti, kik ünnepet ültök, kiknek szívébe béke
és szeretet költözött, vegyetek karjaitok közé
kis gyermekeket, s első sorban őt részesítsétek
lelketek melegéből. S azután áldozatok imával,
hódoló sóhajjal, háláinnel a betlehemi kisdere-
nek. Lelketek így megtisztultan érkezik hozzá,
s kedves lesz a hang Előtte, mit rebegtök!

Jöjjetek, vezetlek benneteket a kis gyer-
mekek világába!

— Mi ez?

Csengő, édes, vidám gyermekdal hangzik.
Oly kedvesen, üdén zeng a kis szoba falai közt.
És falakon, hidegen, fürgetegen által utat törve
száll fel az ég felé.

Legyen áldás, öröm
Az egész világban!

Lépjünk be közéjük, bizonynal a kará-
csonty várják!

— Együtt vagytok-e kedveseim? Igen, mind
itt van már: kerekasztalban nyolcvanöt.

De miért ez ujjongó örömdal?

Ragyogó arcu, fürgő kis leányka ragadja
meg kezemet, s vezet a szoba egyik falához, s
mutat kis kezével föl a falra.

— Nézze, nézze!

— Mi van ott, aranyom?

Egyebet nem látok ott, egy kis szelet
piros papírnál, mely egy szegre van felszúrva.

— Levegym onnan, neked adjam, kicsikém?

— Nem, nem, néni! Hiszen azt a kis

Jézus tette oda az éjszaka! Megjelölte vele ezt
a szobát, hogy karácsonykor majd el ne tévessze
a karácsonyfával.

Oh ez a hit, ez a reménykedés! Ez az
ártatlan lélek, mely oly szép világot rejt magá-
ban! Felzendül újra a hang, a dal, az öröm!
Hogy fér meg ily kis zárt helyen ennyi ártat-
lanság! Csingli lingi-lingi! Halljátok-e, a kis Jé-
zus is így szokott csepetni! — De ha úgy várjátok,
tegyetek kezeteket imára, hogy biztosan eljőjön
közétek! — Szemeik az ég felé fordul, kezük
összetéve, s felhangzik az ima. — Minden hangja
előtt egy-egy fényes gyermeklélek jár, mely sze-
retettől, ártatlanságtól ragyogva jut Isten szí-
ne elé!

Oh ha az ily imát Isten meg nem hallgatná,
hányszor dőlt volna eddig örök kárhozatba ez
a világ!

Kint hideg, fagyos szél süvölt; csak egy
reoseg a száraz faág, miket letör.

Amint az időnek utolsó hangjai is el-
enyésznek, a vad szél egy kis száraz galyat dob
az ablakhoz. Ugy hangzik a zörrenése, mint ha
valaki megkopogtatná az üveget. — Ugy meg-
rezzen ez a kis csapat. Odatekintenek az ab-
lakra, s hogy semmit sem látnak, reám emelik
szemüket, kérően, kérdően:

— Ki zörgette meg az ablakot?

— Hát a kis Jézuska! — mondja a kis
Annus csillogó szemekkel; s utána mondja mind,
valahány csak van: hát a kis Jézuska! S úgy
megnézik azt az ablakot!

Mily jó itt lenni! Kint ordít, sivit a szél,
bent meleg szobában csevegő gyermekek dal-
lása, sürgése-forgása. Lassan nyílik az ajtó s a
nyíláson vékony, rongyos ruhájú 4-5 éves gyer-
mek jelenik meg. A hidegtől folynak könnyei,
arca, keze kék-zöld! Fázik, aki reá néz!

— Dicsértessék a Jézus Krisztus, — didergi
szegényke.

— Mindörökké! fiacskám. Mi neved, miért
sirsz? — kérjük tőle.

— Fáztam, nagyon fáztam, — mondja
összeverődő fogakkal.

— Ki küldött ide téged, kis fiu? kezét
megfogva kályhához vezetem, kezét melengetem,
mire eltűnik környező arcáról a fázó didergés, s
helyette mosoly jön reá.

— Ki küldött gyermekek? — kértem
tőle ismét.

— Apró, meleg karcoska fonódik nyakam
körül: a szelid kis Róza arca mosolyog rám, s
mondja: A kis Jézus küldte ide szegényt!

S hogy osztozom nézetében, kézen fogja,
vezeti társai közé, s bemutatja a szegény fiút,
mint Jézus küldöttét!

A kis leányok egyik sarokban vannak
együtt. Ott ovónéni játszanak. Az élelmes kis
Iren viszi a Hermin néni szerepét. Rendez, imá-
doztat, énekel, ő maga hegedül kezével hozzá.
Csacska kis hivi nem a legjobban vigyáznak
szavára, s arcan látszik a tűnődés: mivel cse-
desítse zajongó kicsikéit. Hirtelen megszólal.

— Jók legyetek, majd eljön a kis Jézus! —

Erre elnév a kis csapat is, meg ő is. Lát-
szik, nem tud szólni, nem talál szavát még!
— Ott hagyja a fegyelmelni sikerült gyermeke-
ket, s hozzám jön. Kérően emeli reám beszédes
szemeit.

— Mi bajod, Irenke?

Hermin néni, kérem, jöjjön, legyen igazi
ovónéni helyettem és beszéljen azoknak a kis
gyermekeknek kis Jézusról, kis angyalról. Én
nem tudom úgy elmondani.

Kérését teljesítem, mindnyáját rendbe állí-
tom, s beszélök nekik Jézusról. Ártatlan lelkük
elé állítom az isteni gyermek szalmás jászolát,
a rongyos pólyát és a földi szegénység, sanyarúság
mellett a szeretettől és szelidségtől legsugárzóbb
édes arcát — Olyan sóhaj szakad fel szavaim
után keblükből, s oly szelidvé válik szép gyer-
mekarcuk, látom, hogy értenek és éreznek
mindent. — Hermin néni, — mondja rövid csend
után a kis Mariska, — úgy szeretnék a mi kis
Janikánkkal Betlehemben lakni.

— Miért, kedvesem?

— Hát ott is együtt aludnánk, aztán a
kettőnk vánkását, meg a takarót odavinném a
kis Jézusnak.

— Én meg a kalapomat adnám neki, —
mondja a kis Józsi, aki új kalapjánál drágább,
értékesebb kincset nem ismer egész világon!

Ilyen hangulatban várták itt a szép kará-
csonty. Minél közelebb értünk hozzá, annál
jobban elfogta apró szívüket a szeretet, a szó-
lidség, az áhitatos hit.

Oh, kik szép ünnepet akartok látni, melyet
egyedül a szeretet emelt: jöjjetek, nézzétek a
kis csapatot! Nincs hiúság, hivalgás, önzés
egyetlen szivben is! A ragyogó karácsonyfa,
melyet kis galyakból állítottak egybe a némes
szívek, — egy-egy galy minden család karácsony-
fájáról! — körülállva ragyogó arcu gyermek-
től, kiknek szive, lelke ma egy hála, egy szere-
tet! S örvendeztek, örvendeztek velük s szálljon
lelketek az ő lelkükkel együtt az örömdallal.
Zengjétek együtt mindnyájan:

Legyen áldás, öröm
Az egész világban.

Hermin néni.

A szeretet ünnepe.

Krisztus születésének ünnepe sok gondol-
kodásra szolgáltat alkalmat. Az emberi elme
megfeszített szorgalmával és élével kideríteni
akarta azt is, hogy a karácsonykor születettnek
tana tulajdonképpen nem is új, hanem a réginek
okos felhasználása. Állítván, hogy a keresztény-
tan csak az indusok, a zsidók, az egyiptomiak
és a görögök tanai elemeinek vegyüléséből áll.
A szent háromság az indusoktól, a monotheizmus

a zsidóktól, a lélek halhatatlanságáról szóló tan
pedig az egyiptomiaktól van átvéve; a különféle
ünnepek, részint a pogányoktól, részint pedig a
zsidóktól származnak stb.

Mi félre nem ismerjük a régieknek egyes
tisztá és magasatos tanait, melyek a népek
vallásában és bölcsészetében lehetők fel, de a
kereszténység ezeket megtisztítva salakjaitól,
egyesítette saját tanaival és így magasztosságot
kölesznözt nekik. Az sem ismeretlen előttünk,
hogy Sokrates tanítványai előtt az egy Isteuról
való eszmét hirdette és a lélek halhatatlansága
hitében írtette ki a bűnök méregpoharát.
Cicero is szól műveiben több helyen az emberi
szereletről (caritas generis humani), a buddhaiz-
mus is tanítja hiviit a türelem és engedékeny-
ség erényeire, de nincs a világ népeinek a maga
lényegében oly tiszta és magasatos tana a sze-
retetről, mint épen a kereszténységnek. A sze-
retetről szóló tan oly alakban, miut Krisztus azt
hirdette, előtte senki sem ismerte, ez a kereszt-
ténység egyedüli sajátja. A menyei atyáról való
tan szintén csak a kereszténység tulajdona,
ilyet a világ semmi vallása nem mutathat fel.
Ez pedig csak két lényeges tantétel a kereszt-
ténységben. Egy vallásban sincs ez.

Ha az ember e téren egy kis szemlét tart,
észlelheti, hogy a gondolkozók mai napság
Krisztust Buddhával szeretik összehasonlítani és
aki behatóbban vizsgálja a dolgot, tapasztal-
hatja, hogy csakugyan a királyfinak bölcs tanai,
önzetlen tevékenysége, erényes és példás élete
sok tekintetben hasonlít Krisztuséhoz; de ellent
különbség van a kettő között a jellemre nézve.
Krisztus öntudatos lelkének megközelíthetetlen
nagysága abból áll, hogy odaadása és önkéntes
halála által a lélek erőit új életre támasztotta;
tanainak győzelmet előre látva, követeli az
önmegtágadást, a szeretetből való oszolokvást és
az emberi természet teljes megváltoztatását
(szellemi újjászületését). Tana nem csak a zsi-
doknak és pogányoknak szól, hanem szól az
egész világnak. Ez universalizmusban*) és a
belső erőnek győzelmében áll a kereszténység
főlénye. Buddha szelidlelkű, gyöngéd érzelmű,
önmegtágadó, a nyomor nagy sulya iránt fogó-
kony királyi herceg, jövő fényes állásáról önként
lemondó nagy lélek volt, ki tanát leendő alatt-
valóinak hirdette, azok tömegesen hozzácsatla-
koztak és azt elfogadták, mely épen lelkületük-
nek teljesen megfelelt. Ha még mai nap felül is
haladja a buddhaizmus a keresztények számát,
de nincs kétség benne, hogy a hegemonia a
keresztényeké és a buddhaizmus csak a keleti
népekre szorítkozik.

A kereszténységnek nincs szüksége hódító
fegyverre, mint a Mohamed a mohamedanizmus
terjesztésére parancsolja; sem önsanyargatásra,
mint a brahmaizmus fakirjai még mai nap is
teszik, sem az özvagy elégetésére, mint a brahma-
vallás követeli. A kereszténység csak belső meg-
győző erejével hódít és ez erőnek a rugója a
szerelet. A kereszténység azt állítja, hogy előtte
csak annak a cselekedetnek van értéke, mely a
szereletből származik és titkos erőnek közön-
jűk legnagyobb tetteinket, műveinket, civilizá-
ciónkat és áldozatainkat. Egy vallás sem mutat-
hat fel végeredményében olyan magasatos tetteket,
mint épen a kereszténység. Ebből áll a kereszt-
ténység hegemoniája. S ezen vallás megalakító-
jának születés-napját, a karácsonyt, illi meg most
a keresztény világ. Ha már nagyjűnknek emle-
két kellő tisztelettel és hálás érzettel szoktuk
megtartani, úgy szent feladatunk annak az
emlékét is megünnepelni, ki az emberiséget oly
tannal ajándékozta, melynek párja a világon nincs.
Akármint is mondunk egyesek, a keresztények
java része mégis csak vallása alapítójának ünne-
pét bizony mindig meg fogja tartani és ez szent
marad előtte.

A szerelet egyesítő eleme forrasszon össze
bennünket is nemzetiségi tekintetben egyertér-
tésben és akarathban egy hatalmas néppé, mert
hiszen egy hazának szülőttjei vagyunk. Ez
juttassa eszünkbe mindenkor azt, hogy Magyar-
ország a mi közös hazánk és mi annak gyer-
mekei vagyunk különbség nélkül, kik szeretettel
tartozunk egymás iránt. S erre emlékeztessen
bennünket különösen a szerelet személyesítőjé-
nek ünnepe: a karácsony.

Wiesinger Károly.

*) Az izlam, zsidó és pogány vallás sz. rosan véve csak
bizonyos népekre szorítkozik és azoknak korlátait nem volt
képes áttörni, ellenben a kereszténység, ahol meggyökeredett,
a nemzet szellemi kincseit magába felvette, azokat fejlesztette
és életerő hatásával a népélet költészetének, művészetének és
társadalmi életének — művelt-égének körébe voná a által —
fenségesebb alakot kölesznözt. A fent nevezett három vallást
csak az egyformaság jellemzi. Az arabok pl. a középkorban a
tudományok egyes ágában a keresztények tanítóit voltak De
szabad tudományos szellem nem fejlődhetett ki náluk, a tudó-
mányban való jártasságnak bizonyos fokát elérték ugyan, de
azon stagnálnak is, mint általában a műveit keleti népek és
így a művészet terén is csak az építészetben voltak képesek
nagyot felmutatni. A stagnáció jellemző vonásuk. Lásd erre
vonatközöl: Das religiöse Leben im Islam von Abeken
című füzetet.

Télen.

Zuzmarás a lombtalan fa,
Hó ropog a talp alatt,
Jégvirágos minden ablak,
Künn csont minden talpat.
Rózsás orral kérdik egymást
Kiket sorsuk összehoz:
Ugyan az a sok meleg hát
Mely vidéken táboroz?

Haj, barátom, én nagyon rég
Tünődtem már e f-lett,
Készen is van végbetűig
Nálam már a felelet.
Az a sok meleg, mi fűti
Lenn a félvad Afrikát,
Itt eloszlik sok parányra
S lanyha kis meleget ad.

Lenn a félvad Afrikában
A barátság nem divat,
Mért is lenne jóbarátja
Barkinek is, aki vad.
Mig itt forró barátságról
Szólnak főként a regék,
Igy pazarlják, lám, minálunk
Klimánk forró melegét.

Odalenn az embereknek
Kőből, jégből van szívök,
Mig miénk mindegyre lángol,
S gyári modra füstölög.
Ah, e lángoló szivekkel
Mint megy kárba a meleg?
Fa, kőszén és kocsz hiába,
A szív ura didereg!

Lelkesülés, részvét s sok más,
Mihez kell meleg kebel,
Mind a prózai valótól
Vonják a meleget el.
És nővelnek rossz cseréül
Cifra jégvirágokat,
S pár rózsát, mit az üvegház,
Kényszeredve kocszot ad.

Szavay Gyula.

Babó Károly szerencséseje.

Mikor december első napján Babó Károly hazahozta azt a 45 forintoskát, melyet irnoki minőségben kap a várostól, összeült az életépárjával s elővette az iróját.

— Hát hogy is állunk ezzel a hónappal, Erzsikém?

A penészszinü vékony szőke asszony olyan féltékeny pislogott az urára az ő világos kék szemével, mint az iskolás lányka a gyónatatójára.

Szinte egy lélegzethől futotta ki a felelet: — A mesárosnak 5 forinttal tartozunk, a hentes számla 4 fit, a szénkereskedő 4 fit, fűszeres 4 fit, cipő javítás és egy pár új cipő Károlykának 5 fit, kenyér és liszt a péknél 4 fit, a szomszédoknak pedig 3 fittal tartozom.

Babó összevete. Szomorú hangon nyögte ki:

— Összesen 29 fit; — feneketlen mélyet sóhajtott: marad tehát 16 forintunk, s ezzel szeiben 31 napos hónap.

Volt dolga az irónak, amíg olyan számokat tudott vele kanyarítani a szegény irnok, amely osztója lehesse 16 fitnek 31 nap alatt.

— Itt lesznek nemsokára a karácsonyi ünnepek is! — sóhajtott, halkán, hogy meg ne hallja az az öt éves kis portéka, aki a kályha kerekében játszadozott holtmi fületörött gombokkal. — Szegény kis porontyunk, te ugyan hiába várod a Jézuskát!

— Édes jó uram, mennyit is nélkülözöl te miattam!

A férj hallgatott; pedig bizony is kellett volna cáfolnia ezt az önvádat.

— És mert nem tetted, következett a többi:

— Miért is nem vettél el a Kalászy Marist, akivel ötezer forintot kaptál volna és szabad lakást az apja kis házában! . . .

Erre aztán fölsattant Babó Károly:

— Hát ha ennek a világnak összes forintját magával hozta volna az a rut testü és lelkü teremtes, oda adná-e érte a te két szelid szemedet, arany szivedet! — Elhallgass, Erzsike, mert ha még egyszer ilyen csuf beszédet hallok tőled, hát komolyan megharagszom. Januárban már 50 forint fizetést kapok; azután délutáni foglalkozást is találtam az ügyvédnél, aki 25 forin-

tot fizet; az összesen 75 forint. Na hát ennél több apró pénze még magának Rotschildnak sincs; mi?

És elkezdett tréfálni, bolondozni azzal az alaposan megkeserített asszonykával.

Páros önzés a szerelem; de még páros adozat is, amit egyik hoz a másiknak. A szerelem szívesen fölfaloz pár jó falatot, tetszetős öltöny-darabot, valamivel kényelmesebb s tán jobban fűtött lakást azért, akit szeret. Csak az fáj, mikor a másiknak is nélkülözni kell mindezt.

Ez a gondolat szorongatta Babó Károly szívét, amikor estefelé ott kocogott, a Bokréta-uccából kanyarodva ki a körútra.

A tartozásokat volt kifizetni, aztán fordult egyet. Egy-egy fényesebb kirakat előtt megállapodott. A közeledő karácsonyi ünnepekre díszben volt minden kirakat. Ami csalogató, hívogató az üzletben van, ilyenkor mindenből raknak mutatóra valót.

Az övére gondolt a szegény irnok: Milyen jó is volna egy szép ruhára való abból a csinos lodenből Erzsikének; hát még ez a meleg téli kabát, 15 fit.

Odább vitte azt a mélységes sóhajást, amely a szívéből szakadt föl. Hosszan elmézte a játék szer kereskedésben azt a sok tetszetős bolondságot, amelyek olyan kedves kis halmik, hogy még az érett eszű ember is szívesen visszafelőlődnek miattuk. Mekkora öröme volna Károlykának, ha a Jézuska éfélé ajándékkal kopogna be hozzájuk! . . .

Micsoda hiábavaló ábrándok ezek!? Alig jut 50 kr. egy napra s ebből lehetne annyit megtakarítani, hogy a Jézuskát-fogadhatják szegény hajlékukba!?

Miért is mult el a csodák boldog korszaka? Miért nem eshetik meg egy öfélé istenteremtésével, hogy egyszer csak egy zsák arany pottyana le a mennyországból? Bolond beszéd! Egy zsák arany! Még 10—15 forint is olyan jó lenne most, mint az égből aláhullt manna.

Hirtelen a zsebéhez kapott, miután most a csodák helyett az a reális fordulat állhat be, hogy még ő veszti el a rongyos pénztárcáját, amelyben a cipész és a hentes számlájára valót őrizgeti.

Szomorúan lépdelt. Sok fekete gondolat borította el az elméjét.

A kemény járda helyett, egyszer csak valami került a lába alá. A keskeny, vékony cipő talpon át érezte, hogy valami négyszögletű tárgyra lépett. Lehajolt. Felvette.

Egyszerre megszibadt a tapintó érzéke, összefutott minden a szeme előtt. Mert hát amire rálépett, amit fölemelt a földről, az nem volt egyéb, mint egy meglehetősen viselt, de annál duzzadtabb bugyillár.

Hát nem mult el a csodák kora! . . . Ekkora vagyon hull alá az égből! . . .

Forgott vele az egész világ, amikor belkukkantva a nagy bugyillárba. Akkor számokat látott a kék bankóra nyomva, amilyen még nem is volt a kezében. 10 drb ezer forintos! . . .

Milyen lehet az, mikor az ember lelke eljegyzí magát a pokollal? Mikor rést enged azon a gonosz szellemnek? . . .

Egyet borzongott belől; aztán még azt a kis lelkifurdalást is kidisputálja onnét a rosszabbik indulatja.

Babó Károly rövid tusakodás után, hirtelen a kabátja belső zsebébe dugta a más pénzt. Mintha egy hatalmas kalapácsütés érte volna odabenn. Már elmúlt az is. Csak épen a lábait vitték bizonytalanul.

— Jól esnek egy kissé pihenni.

Betért egy ép szemközti levő kávéházba.

— Kerek egy pikkolot.

Hogy ránézett ez a pincér. Olybá tűnt föl neki ez a nézés, mintha Röntgen-féle sugár volna a szemeiben, mellyel izekre boucolja a belső embert.

— Hozzék hírlapokat is.

Senki se ült annál a sarokban levő asztalkánál, melynél Babó Károly meghuzta magát. A hírlapot olatartotta az ábrázata elé s e védő fal mögött szabad szárnyalást vettek gondolatai.

Hát pár perc előtt még nyomorult, földhöz ragadt szegény ember volt és most ekkora vagyonnak az ura.

Megint egy szurást érzett ott belől. Szót kért a lelkiismeret. Vajjon ki vesztette el ezt a pénzt? . . . Öreg, elhasznált bugyillár. Gazdag ember nem visel ilyet. De szegény ember meg honnét venne annyi pénzt?!

Tarka képek vonultak el a lelke szemei előtt. A pénzerszényt vetítette elé, odarögzött kuszált elméjéhez: látta magát, a feleségét, meg azt a nyomorult kis porontyot jó módban. Tágas meleg lakás, amelynek padlóját nem Erzsike sikolja, de tükör fényessé keféli a cselátság. Pompás öltözetben járnak mindnyájan és készpénzzel fizetnek mindent. Nem néz rájuk görbe szemmel a sarki szatócs, attól való félelmében, hogy tán már sokat is hitelezett ennek a kódis családnak! . . .

Vége a nélkülözésnek. Kezdődik az urimód.

Van hozzá tehetsége. Adott az Isten . . .

Ugy ült ott Babó Károly jó félráig, mint akiből kivesszett minden élet. Annál viharosabban működött az a villanygép, amelyen a gondolat vágta a végtelenbe.

Egyszer csak azt érezte, hogy minden szem rája irányul. Hirtelen olvasásba merült. Örült táncot jártak előtte a betűk. Egyetlen szótagot se bírt elolvasni. Szemei majd kinyitottak gödreikből, úgy erőltette őket a betűhöz.

Egyszer aztán látott. Mintha égő betűk hasitnák látóidegeit. Krivány, Csombor és számtalan ebből a fajtából, egész Pap Elemér gyilkosságig, mind ott táncolt azon a darab papiroson. Valamennyinek a neve oda volt nyomva tüzes betűkkel és közte . . . közte az övé.

Eszeveszett hallucináció!

Hisz azok rablógyilkosok, sikkasztók. Ő nem ölt, nem lopott, neki a véletlen hozta utjába. Ő becsületes uton jutott hozzá és így tiszta lelkiismerettel elfogadhatja.

Lecsitította fölszigazott képzelődő tehetőségét és kezdte olvasni a lapból, amit nem a meghomlott idegek rajzoltak oda.

Egy rö. id rendőrségi hírt betűzött ki:

— **Becsületes megtaláló.** Egy értékes arany-órát talált ma a Kávin-téri kút előtt egy szegény munkás, melyet a becsületes megtaláló a kapitánysághoz juttatott be.

Becsületes megtaláló . . . Becsületes megtaláló . . .

Megszámlálhatatlanszor tárult szemei elé ez a két szó.

Ő hát nem becsületes; nem becsületes, de boldog. Lehet az ember boldog, anélkül, hogy becsületes lenne? . . .

Lehet! lehet! lehet!

Hetet harangoztak.

Főlkelt és miután kifizette a pikkoióját, kiment a kávéházból.

Most is úgy látta, hogy mindenki ő rá néz.

Olyan dermesztő hi-leg lett, mióta ben ült.

Összehuzta magát és haladt előre.

Most is nehezen vitték a lábait.

A sarkon csődület volt

Közibük elgyedett.

Egy már koros férfit fogott körül a tömeg, aki kétségbeesetten hadonázott kezeivel.

Előbb tagolatlan szavakat, siránkozó hangot hallott, de aztán közelebb érve tisztán kiértette annak a rémült embernek jajgatását.

— Édes, jó Istenem! mi lesz velem? Szegény bankszolga vagyok. Az igazgató mr bizott bennem . . . Jézus Mária, 10 darab ezres . . .

A fiók-intézetünkbe kellett vinnem . . . ki hiszi el, hogy elvesztettem. Gazember, tolvaj lesz a nevem; pedig egy millióért se adtam volna a becsületesemet. Azt fogják gondolni, hogy elszakítottam a pénzt; pedig Isten a tanum, hogy elvesztettem. De ki bizonyítja ezt be? Ki bizonyítja ezt be?

— Én!

Mindenki a hang felé fordult. Babó Károly tört utat a tömegen és reszkető kezében ott tartotta a bugyillárst:

— Ne essék kétségbe, öreg ur. Megtaláltam. Itt van hiány nélkül.

Öröm rivalgásban, éljenzésben tört ki a tömeg, míg a vén szolga zokogva borult Babó Károly mellére.

— Áldja meg az Isten, áldja meg mind a két kezével.

Hát mégis többet ért az az érzés 10.000 frtnál, ami most eltöltötte annak a szegény embernek a lelkét.

Mintha egy rosszabbik világot vettek volna le a szívéből, csak úgy röpült hazafelé Babó Károly, ahol boldog arccal regélt el a nagy szerencsését, hogy ő mentette meg egy szegény ember becsületesét.

És aztán ez a száz forint, amit utólag küldött neki jutalmul a bank igazgatója, hát ez betetőzte azt a szerencsét, amit bizony zavartalanabban élvezett, mint pár pillanatig a más pénztét.

Kövér Ilona.

Gondolatok.

A szent karácsonyt a szeretet ünnepeként nevezzük és méltán. Mindennek dacára mégis mily sokan vannak, kik még e napokban is a legnagyobb szeretetlenséggel gyakorolják.

Nem tudja az, hogy mi a szeretet, akit a karácsony szent ünnepei hidegen hagynak. Az ilyenről elmondhatjuk, hogy nem becsüli meg magában az emberi természetet.

Az angyalok által hirdetett békesség elárasztá az egész világot. Küzdöttek ellene sokan kajánul, de a föld színéről azt nem irhatták ki, mert az nem itt e földön termett.